

SLOW – TU MAN MIEKO NEPRIMENI

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Μαρίγια Καβταράτζε

Ηθοποιοί: Γκρέτα Γκρινεβισιούτε,
Κεστούτις Κετσένας

Φωτογραφία: Λαουρίνας Μπαρέιζα

Μοντάζ: Σιλβίτζα Βικάνιτε

Μουσική: Ίριγα Γκμείνερ, Μάρτιν Χεντέρος

Χώρα: Λιθουανία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 108΄

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 10 Βραβεία και 19 υποψηφιότητες
Ghent International Film Festival 2023, Βραβείο
Explore

Sundance Film Festival 2023, Βραβείο σκηνοθεσίας.
Brab

Tallinn Black Nights Film Festival 2023, Βραβείο κα-
λύτερης Βαλτικής ταινίας.

Lithuanian Film Awards 2024, 6 Βραβεία, καλύτερης
ηθοποιού, καλύτερου ηθοποιού, 2 βραβεία καλύτερης
ταινίας, σεναρίου και μοντάζ.

Arras Film Festival 2023, βραβείο κριτών

**Μια ασυνήθιστη ερωτική ιστορία που όμοιά της
δεν έχουμε ξαναδεί στο σινεμά.**

**Η τρυφερή και περίπλοκη σχέση δύο ιδιαίτερων
ανθρώπων, που αναζητούν έναν δικό τους τρόπο
σύνδεσης.**

“Ένα εξαιρετικής αυτοπεποίθησης δείγμα κινη-
ματογραφίας, που διαπραγματεύεται το δύσκολο
πεδίο της μη-τυπικής σεξουαλικότητας”

SCREEN DAILY

“Ένα τρυφερό πορτρέτο για την αγάπη και τη συ-
ντροφικότητα, για το τί λαχταρά και τι ζητά το σώμα
μας απ’ τους άλλους, και πως καλά θα κάναμε ν’
αλλάζαμε τις ιστορίες που λέμε μεταξύ μας, για το
πως ζούμε κι αγαπιόμαστε”

VARIETY

Η Έλενα, μια νεαρή χορεύτρια και ο Dovydas, ένας
συμπαθέστατος διερμηνέας νοηματικής, συναντι-
ούνται. Μεταξύ τους υπάρχει φοβερή χημεία και
επικρατεί μια ανεπιτήδευτη τρυφερότητα. Όμως,
καθώς έρχονται πιο κοντά, προσωπικές αποκαλύ-
ψεις τούς αναγκάζουν να αναζητήσουν έναν νέο,
αποκλειστικά δικό τους τρόπο ερωτικής επικοινωνι-
ας, έξω από νόρμες και στερεότυπα.

Βραβείο Σκηνοθεσίας Φεστιβάλ Sundance 2023

Slow presents us a deep dive into how asexuals
see relationships with non-asexuals and also with
themselves. It also asks interesting questions not
only about asexuality, but about romantic and sexual
relationships in general. One of the main themes of
this film is showing how difficult yet significant it is to
know what we need in such relationships and how to
communicate that with your partner. That is exactly

why I think "Slow" deserves our attention, because it shows important aspects of modern relationships - that we haven't seen portrayed in cinema before (asexuality) - in a beautiful and intimate matter and how loving someone is sometimes not enough. I must also highlight the acting performances of the two protagonists, that really carry us through this story gorgeously.

Η Λιθουανή Μαρίγια Καβταράτζε αποδεικνύει γιατί είναι μία από τις δυναμικότερες νέες δημιουργούς της Ευρώπης. Ακόμα κι αν το αποτέλεσμα είναι άνισο, η μη-συμβατική της προσέγγιση στις ανθρωπίνες σχέσεις, η συναισθηματική της ειλικρίνεια και η ντελικιάτη, γεμάτη αυτοπεποίθηση σκηνοθεσία της βιώνονται ως ένα φιλικό, αισθαντικό, τρυφερό slow dance.

*I always liked it slow
I've never liked it fast
With you, it's got to go
With me, it's got to last
(«Slow», Leonard Cohen)*

Η **Ελένα** είναι δασκάλα μοντέρνου χορού. Το σώμα της (γεμάτο, δυνατό, γερό) είναι το εργαλείο της, με αυτό εκφράζεται, με αυτό συνδέεται με τον κόσμο και τον εαυτό της - παρόλο που η μητέρα της τής είχε καλλιέργησει από μικρή ότι «δεν είναι έτσι οι μπαλαρίνες», φυτεύοντας βαθιά τον σπόρο της απόρριψης, της ανασφάλειας, της αμφισβήτησης. Ίσως αυτό την κάνει να μη θέλει σχέσεις - η αγάπη, από την πρωτόλεια μορφή της, την έχει απογοητεύσει. Προτιμά τα απενοχοποιημένα one night stands, τη χωρίς δέσμευση ηδονή.

Ο **Ντόβιντας** είναι ένας γλυκός, εσωστρεφής διερμηνέας νοηματικής. Ο αδελφός του γεννήθηκε κωφός και η ανάγκη να επικοινωνήσουν τον διδάξε μια άλλη, εναλλακτική γλώσσα. Έχει ανάγκη μία άλλη γλώσσα, μία εναλλακτική επικοινωνία. Γιατί, το ξέρει, δεν είναι «φυσιολογικός». Κι αυτό γιατί είναι ασέξουαλ - δεν επιθυμεί το σεξ, δεν συνδέεται έτσι με τον κόσμο ή τον εαυτό του, δεν το έχει ανάγκη. Το ομολογεί στην Ελένα με το που γνωρίζονται, όταν ανεπιτήδευτα, γλυκά, τρυφερά, οι δυο τους απολαμβάνουν την αβίαστη έλξη δύο ανθρώπων που δε θα παραμείνουν φίλοι.

Ενα αντισυμβατικό ζευγάρι που θα αντιμετωπίσει δυσκολίες και προκλήσεις. Εκείνη πρέπει να καταλάβει ότι δεν απορρίπτεται η ίδια, όταν ο Ντόβιντας δεν επιθυμεί το κορμί της. Εκείνος πρέπει να εμπιστευτεί ότι αγαπιέται, δεν εγκαταλείπεται για την «αφύσικη» του φύση. Πάνω από όλα, και οι δύο, πρέπει να αποφασίσουν αν όσα θέλουν ή δεν θέλουν στη ζωή, έχουν ανάγκη ή όχι στην καθημερινότητά τους, είναι πολύ πιο ισχυρά από αυτό που ονομάζουμε «αγάπη».

Με τη δεύτερη ταινία της, η Λιθουανή Μαρίγια Καβταράτζε αποδεικνύει γιατί είναι μία από τις δυναμικότερες νέες δημιουργούς της Ευρώπης. Γράφοντας και σκηνοθετώντας αυτή την ανατρεπτική ερωτική ιστορία, πλησιάζει τόσο κυριολεκτικά, όσο και συμβολικά το θέμα της. Κυριολεκτικά, καθώς το θέμα της αφυλοφιλίας δεν έχει εξεταστεί αρκετά στις κινηματογραφικές ιστορίες αγάπης. Συνήθως, όταν διαβάζεις σε μία σύνοψη ότι δύο άνθρωποι ξεκινούν μία «αντισυμβατική» σχέση, η έμφαση θα είναι στο σεξ. Συμβολικά, γιατί η επιθυμία, η οικειότητα, η πραγματική

επικοινωνία, η σύνδεση που όλοι λαχταρούμε (όπως και η απόρριψη, η ανασφάλεια, η αγκυλωμένη σύγχρονη μοναξιά, όταν δεν βρίσκουμε τίποτα από όλα αυτά) δεν έχουν να κάνουν (μόνο) με το σεξ. Το ότι ένα ζευγάρι μιλάει «**άλλη γλώσσα**» (εκείνη χρειάζεται το άγγιγμα - στο χορό, στο θεραπευτικό μασάζ, στο κρεβάτι, ενώ εκείνος χρειάζεται να τον καταλάβουν, να «διαβάσουν» τα μάτια του, τα νεύματά του, «να πάψει να νιώθει ότι πρέπει να ζητάει συγγνώμη για αυτό που είναι») είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα όταν δυο άνθρωποι συναντιούνται. Όταν ο πρώτος εντυπωσιασμός περνά και δύο διαφορετικά «θέλω» ή «δε θέλω» καλούνται να ωσωμωθούν σε κάτι ουσιαστικότερο. Το «**μαζί**».

Σεναριακά, η Καβταράτζε δεν κάνει τις προφανείς επιλογές, εμπιστεύεται τους υπέροχους, χαρισματικούς πρωταγωνιστές της που παραδίδουν ερμηνείες συναισθηματικής ειλικρίνειας, τους γράφει νατουραλιστικούς διαλόγους, αμηχανίες, παιχνιδίσματα. Τα σοβαρά τα αφήνει για το φακό της (πανάξιο Βραβείο Σκηνοθεσίας στο Sundance). Κινηματογραφώντας σε 16άρι φιλμ, επιλέγει με αξιοζήλευτη αυτοπεποίθηση long takes, κουβαλά την κάμερα στο χέρι και πλησιάζει με μία εγγύτητα, τρυφερότητα, γλυκύτητα αλλά και τόλημ τους ήρωές της. Η φόρμα ταιριάζει στο θέμα: δεν τους «γδύνει», η πρόκληση δεν είναι εκεί. Περισσότερο κι από το να τους καταλάβουμε, μάς ζητά να τους νιώσουμε. Να αγγίξουμε μέσα μας τη δική μας κρυφή «μη φυσιολογικότητα».

Το καταφέρνει; Όχι ακριβώς. Παρόλες τις πολλές αρετές της, η ταινία δεν δένει σε ένα απογειωτικό αποτέλεσμα. Σαν να της λείπει ένα συστατικό, σαν να υπάρχει ένα αναπτυσιακό κενό, σαν να χρειαζόμαστε κάτι ακόμα για να την αφήσουμε να μας παρασύρει σε μία έντονη βιωματική εμπειρία. Ίσως γιατί τα ευρήματα της Καβταράτζε (η επανάληψη των χορευτικών, ή των καραόκε διερμηνείας), η επιμονή για πρωτοτυπία, η αντίστασή της να παρέχει λίγη (συναισθηματική) πληροφορία ακόμα, σε κρατάει σε απόσταση. Ειρωνικά, εμπλέκονται στο διάλογο με την οθόνη περισσότερο εγκεφαλικά και αξιακά, παρά παρορμητικά και σωματικά.

Και στο τέλος πρέπει να επιλέξεις: σου φτάνει μία τέτοια σύνδεση, ή χρειάζεσαι περισσότερα; Ακόμα όμως κι αν βγεις από την αίθουσα έχοντας επιλέξει το δεύτερο, ποιος είπε ότι για λίγο δεν ερωτεύτηκες - μία ταινία μοντέρνα και ώριμη, γλυκόπικρη και ντελικιάτη. Ενα φιλικό, αισθαντικό, τρυφερό slow dance.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

MARIJA KAVTARADZE

Σεναριογράφος και σκηνοθέτης, γεννήθηκε το 1991 στο Vilnius, Λιθουανία. Για τις ταινίες της έχει κερδίσει 11 Βραβεία και 27 υποψηφιότητες. Σπούδασε Κινηματογράφο στην Ακαδημία Μουσικής και Θεάτρου της χώρας.

Φιλμογραφία: Slow (2023), Ishgyventi vasara (2018), Igloo (Short 2015), Parketo skutejai (Short 2014), Man Dvim Keli (Short 2014), Normal People Don't Explode Themselves (Short 2013), Youngblood (Short 2013), Paskutinis zmogus, su kuriuo as kalbejavu (Short 2010).